

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7To/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8418010963
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tobiaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8418010963.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tobiaša a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a Mgr. Iva Maruščáka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16.06.2020, v trestnej veci obžalovaných N. I. a spol. pre prečin porušovanie domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. b/, c/ Tr. zákona, o odvolaní obžalovaných ml. W. I. a ml. D. I., ich obhajcu a zákonných zástupcov proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/108/2018 zo dňa 11.07.2019, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste u obžalovaného ml. D. I..

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku
Obžalovanému ml. D. I., nar. XX.XX.XXXX v Y.,
trvale bytom M. XX, okr. Y.,

u k l a d á

Podľa § 194 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 117 ods. 1 Tr. zákona, § 38 ods. 2 Tr. zákona trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 Tr. zákona výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienienečne odkladá a podľa § 119 ods. 1 Tr. zákona určuje skúšobnú dobu na 12 (dvanásť) mesiacov).

Podľa § 319 Tr. poriadku odvolania obžalovaného ml. W. I., zákonných zástupcov ml. W. I. a obhajcu ml. W. z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom uznal súd prvého stupňa obžalovaných N. I., D. I., D. I., ml. D. I. a ml. W. I. za vinných z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písmeno b/, písmeno c/ Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 1. 8. 2017 v čase okolo 21.30 hod. vošli bez súhlasu majiteľa alebo inej oprávnenej osoby do dvora rodinného domu č. 49, ktorý sa nachádza v obci M., okres Kežmarok tým spôsobom, že si otvorili neuzamknuté dvere na prednej kovovej bráne, následne prešli do zadnej časti dvora, v ktorej sa nachádza dom, ktorého majiteľom je poškodený U. C., na uzamknutých vchodových dverách rozbil obžalovaný D. I. sklenenú výplň a preglejkové debnenie, cez takto uvoľnené dvere vošli do predsieni, kde začali tlačiť na vnútorné neuzamknuté dvere vedúce do izby až kým sa dvere neuvoľnili z pántov, následne vošli do izby, kde obžalovaní N. I., D. I. a D. I. sotili do poškodeného U. C., jeden z nich kopol poškodenú G. C. pod koleno ľavej nohy a taktiež jej prišliapol ľavú nohu, a obžalovaný D. I. udrel

palicou poškodeného U. C. po palci ľavej ruky a taktiež po mobilnom telefóne zn. Lenovo C2, na ktorom rozbil display, pričom vo vnútri domu zotrvali napriek opakovaným výzvam, aby odišli preč a od svojho konania upustili až potom keď poškodená G. C. začala kričať, že privolá políciu, čím takto svojím konaním spôsobili poškodenému U. C. škodu poškodením sklenenej výplne vchodových dverí v sume 50,- €, poškodením izbových dverí v sume 50,- €, poškodenému U. C. poškodením displaya mobilného telefónu škodu v sume 100,- € a poškodenej G. C. drobnú odreninu pod ľavým kolenom, ktorá si nevyžiadala lekárske ošetrovanie.

Za to boli obžalovaným uložené v prípade N. I. podľa § 194 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 36 písm. l/ Tr. zákona a § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona trest odňatia slobody v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov s tým, že podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, § 50 ods. 1 Tr. zákona súd obžalovanému výkon uloženého trestu podmienienečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov. Obžalovanému D. I. okresný súd podľa § 194 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 36 písm. l/ Tr. zákona, § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona trest odňatia slobody v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov a podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, § 50 ods. 1 Tr. zákona výkon uloženého trestu podmienienečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov. Obžalovanému D. I. okresný súd podľa § 194 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 36 písm. l/ Tr. zákona, § 37 písm. m/ Tr. zákona, § 38 ods. 2 Tr. zákona uložil trest odňatia slobody v trvaní 15 (pätnásť) mesiacov a podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, § 50 ods. 1 Tr. zákona súd obžalovanému výkon uloženého trestu podmienienečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 30 (tridsať) mesiacov. Ďalej obžalovanému ml. D. I. okresný súd podľa § 194 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 37 písm. h/ Tr. zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zákona, § 117 ods. 1 Tr. zákona, § 41 ods. 1 Tr. zákona, § 42 ods. 1 Tr. zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 14 (štrnásť) mesiacov a podľa § 119 ods. 1 Tr. zákona súd obžalovanému výkon uloženého trestu podmienienečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 20 (dvadsať) mesiacov, pričom podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona súd zároveň zrušil výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9T 117/2017 zo dňa 08.03.2018, právoplatného dňa 08.03.2018, ktorým bolo obžalovanému podmienienečne upustené od potrestania so skúšobnou dobou v trvaní 1 (jedného) roka. Napokon, obžalovanému ml. W. I. okresný súd podľa § 194 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 36 písm. j/ Tr. zákona, § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona, § 117 ods. 1 Tr. zákona, uložil trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) mesiacov a podľa § 119 ods. 1 Tr. zákona súd obžalovanému výkon uloženého trestu podmienienečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote hneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní odvolanie ml. D. I. , ml. W. I. a ich obhajca, tiež zákonné zástupkyne oboch obžalovaných, všetci proti výroku o vine. V dôvodoch odvolania obhajca obžalovaných namietal, že na ťarchu obžalovaných ml. D. I. a ml. W. I. boli len výpovede členov poškodenej rodiny C., pričom jednotliví členovia uviedli iný priebeh skutku než v rozsudku ustálil súd a ktorý je i s výpoveďami niektorých poškodených v rozpore. Namietal ďalej hodnovernosť výpovedí poškodených, ktorá je spochybnená pre ich vzájomnú nekonzistenciu a to keď svedok - poškodený U. C. nevedel s určitosťou povedať, že obaja obžalovaní boli v jeho dome pri incidente; ďalej svedok poškodený U. C. uviedol, že facku mu dal „D.“, neskôr sa opravil, že „D.“ a nakoniec opäť, že „D.“ a uviedol, že z jeho rodiny okrem jeho družky nik pri nich v izbe nebol. Svedkyňa poškodená H. H. uviedla, že do izby k nej a U. vošla len jej svokra G., čo je v rozpore s výpoveďou jej druhu U. a napokon svedok poškodený S. C. uviedol, že počas incidentu boli všetci v spálni, čo je v rozpore s výpoveďami brata U. a jeho družky H.. Ďalej obhajca oboch obžalovaných poukázal na rozpory v popise skutkového deja jednotlivými svedkami, ktoré spochybňujú skutkové závery a navrhol previerku výpovedí podľa § 158 Tr. poriadku. Podľa obhajoby mal súd v zmysle zásady in dubio pro reo oslobodiť oboch obžalovaných spod obžaloby, resp. okresný súd mal vysvetliť, prečo preferoval dôkazy, ktoré usvedčovali obžalovaných pred dôkazmi, ktoré ich oslobodzovali. Navrhol zrušiť rozsudok a obžalovaných oslobodiť spod obžaloby.

Na základe podaného odvolania postupoval krajský súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 a ods.3 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku. Ak bola odvolaním napadnutá časť rozsudku, týkajúca sa len niektorej z viacerých osôb, o ktorých bolo rozhodnuté tým istým rozsudkom, preskúma odvolací súd podľa ods. 1 len tú časť rozsudku a predchádzajúceho konania, ktorá sa týka tejto osoby.

Predmetom odvolacieho konania v danom prípade je preskúmanie a posúdenie napadnutého rozsudku a konania mu predchádzajúceho v rozsahu odvolaní podaných čo do viny a tak aj trestu vo vzťahu k obžalovaným ml. W. I. a ml. D. I. obhajcom oboch obžalovaných, obžalovanými a ich zákonnými zástupcami.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu je preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Podľa § 2 ods. 10 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že pred súdom prvého stupňa boli vykonané na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. poriadku a tieto okresný súd vecne správne vyhodnotil. Skutkové zistenia vychádzajúce z dokazovania vykonaného okresným súdom, podľa ktorých obvinení ml. D. I. a ml. W. I. spáchali skutok tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, poskytli spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/, c/ Tr. zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zákona. Odvolaciemu súdu v tomto kontexte nie je zrejmé, že prečo obžaloba neobsahuje kvalifikáciu účastníctva na predmetnom trestnom čine v prípade obžalovaných v zmysle § 20 Tr. zákona. Toto pochybenie však nemá zásadný význam pre správnu právnu kvalifikáciu predmetného skutku a nemá tak za následok zrušenie alebo zmenu príslušného výroku napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa odvolacím súdom.

Prvostupňový súd vykonal dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, vykonané dôkazy aj v napadnutej časti rozsudku potom vyhodnotil v súlade so zákonom, správne zistil skutkový stav a to v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie. Vzhľadom k tomu preto urobil zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o vine v prejednávanom prípade oboch obžalovaných a svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu aj presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd sa s jeho argumentáciou stotožnil a v podrobnostiach na ňu odkazuje aj vzhľadom na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred prvostupňovým súdom, konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný. Krajský súd nemá dôvod opätovne bližšie rekapitulovať, či opakovať dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine oboch obžalovaných.

Odvolací súd preto ďalej len, reflektujúc na odvolacie námietky obhajcu obžalovaných ml. W. I. a ml. D. I., zohľadnil tie, ktoré sú právne relevantné a týkajú sa podstaty konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti uznania viny oboch obžalovaných a určeného druhu a výmery trestu, pričom podstatný obsah odvolacích námietok a to vzájomná nekonzistencia výpovedí svedkov - členov poškodenej rodiny, bola už predmetom dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, ktorý vynaložil snahu na odstránenie vzniknúcich rozporov. Okresný súd v dôvodoch rozhodnutia nepochybil, logicky vyhodnotil dokazovanie a vysvetlil, akými úvahami sa pri rozhodnutí spravoval.

Krajský súd preto v ďalšom postupe argumentáciu súdu prvého stupňa len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne a konečné rozhodnutie v posudzovanej veci vo vzťahu k obžalovaným ml. W. I. a ml. D. I..

Pokiaľ ide o spochybenie dôveryhodnosti výpovedí svedkov - poškodených menovite U. C., U. C., H. H. a ďalších členov rodiny C., ktorí mali usvedčovať oboch obžalovaných a o rozpory v ich výpovediach, na ktoré poukázal obhajca obžalovaných, tieto najmä v prípade svedkyne - poškodenej G. C. vo viacerých bodoch opisu konania a pohybu i jej vlastnej osoby počas skutku, tiež všetkých obžalovaných,

vychádzajúc z písomného prepisu výpovedí, v tomto prípade je potrebné opodstatnenosť námietke obhajcu čiastočne priznať.

Rovnako je však potrebné konštatovať, že tieto rozpory vo výpovediach menovaných svedkov, ktoré vzbudzujú pochybnosti o priebehu skutkového deja, nie je možné podľa krajského súdu považovať za výpovede, obsah ktorých by spochybňoval ich pravdivosť z hľadiska podstatných skutkových okolností, rozhodných pre ustálenie skutkového deja a jeho právneho posúdenia. Výpovede menovaných svedkov - poškodených je potrebné hodnotiť v kontexte všetkých produkovaných dôkazov, ako v prípravnom konaní tak na hlavnom pojednávaní, a to aj z hľadiska plynutia času, keďže menovaní svedkovia vypovedali v prípravnom konaní v období jedného roku a v súdnom trestnom konaní na hlavnom pojednávaní k veci takmer ďalší rok, t.j. celkom dva roky po samotnom skutku. Je akceptovateľné a prirodzené, že svedok si v dôsledku zabúdania, spojeného s plynutím času, nebude pamätať na všetky detaily, týkajúce sa času, miesta a samotného deja popisovaného skutku. Nie je možné od svedka spravodlivo požadovať, aby ním vnímanú udalosť opakovane, aj s väčším časovým odstupom, popisoval absolútne zhodne so všetkými detailmi. Naopak, pokiaľ by svedok absolútne zhodne, opakovane, aj s väčším časovým odstupom, popisoval priebeh sporných udalostí, vzbudilo by to dôvodné pochybnosti o pravdivosti jeho tvrdení, pretože takýto jeho prejav by bol v rozpore s prirodzeným procesom zabúdania, spojeným s plynutím času. Z tohto pohľadu potom krajský súd rozpory vo výpovediach poškodených svedkov, v nadväznosti na súdom prvého stupňa vykonané odstraňovanie rozporov v ich výpovediach, hodnotil prevažne ako dôsledok plynutia času a prirodzenej neschopnosti človeka zapamätať si každý detail a okamih v tomto prípade útoku na jeho osobu, členov rodiny, majetok, časovú postupnosť deja, aj ako dôsledok strachu, rozrušenia či stresu. Ďalším dokazovaním by sa s najväčšou pravdepodobnosťou nepodarilo už nič viac objasniť a to berúc do úvahy i to, že najhodnotenejšou je zvyčajne v poradí prvá výpoveď v procese dokazovania.

Po preskúmaní spisu je možné konštatovať, že aj napriek rozporom vo výpovediach poškodených - svedkov, t.j. členov rodiny C., za odstránenia rozporov súdom prvého stupňa, vina obžalovaných ml. D. ml. W. na základe vykonaného dokazovania preukázaná bola. Súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní vypočul k tejto skutočnosti obžalovaných - N. I., D. I. a D. I., ktorý využil svoje právo a vypovedať odmietol, preto súd prečítal výpoveď obžalovaného D. I. z prípravného konania. Ďalej vypočul svedkyne - V. I., I. I. - matky obžalovaných a Z. I., ktorí zhodne vypovedali, že obaja obžalovaní stáli na ceste a neboli účastní bitky, resp. pri rodinnom dome C., do incidentu sa nezapájali. Vypočul tiež svedkov - poškodených a to H. H., G. C., U. C., ktorí tvrdili, že do domu vošli všetci piati obžalovaní, teda aj odvolatelia. Poškodení U. C. a S. C. s určitosťou nevedeli na hlavnom pojednávaní povedať, či v dome boli aj dvaja obžalovaní ml. W. a D.. K rozporom vo výpovediach, po ich prečítaní súdom z prípravného konania, svedkovia aj poškodení uviedli, že si okolnosti už nepamätajú. Okresný súd na hlavnom pojednávaní ďalej vykonal dokazovanie prečítaním zápisnice o obhliadke miesta činu, zápisnice o prehliadke tiel, čítaním odborných vyjadrení, záznamu o dychovej skúške, charakteristiky obce M., charakteristiky školy, správy ÚPSV a R, odpisu RT a aktuálneho odpisu RT, výpisu ÚSEP, ďalej zo spisov - tr. rozkazu Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9T/101/2017, rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9T/117/2017, rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 6T 58/2018, rozhodnutia OÚ Kežmarok a znaleckého posudku vypracovaného v prípravnom konaní Kriminalisticko-expertíznym ústavom Košice č. PPZ-KEU-KE-EXP-2017/3104. Okresný súd obrane obžalovaných mladistvých D. I. a W. I. neuveril a ich tvrdenia považoval za vyvrátené výpoveďou svedkov - poškodených s tým, že v zhode s výpoveďou poškodenej G. C. o tom, že v dome boli všetci piati obžalovaní, vyznela aj výpoveď svedka U. C., teda aj ml. W. I. aj ml. D. I. a zhodne vypovedal aj S. C.. Na druhej strane poukázal okresný súd aj na rozpory vo výpovediach oboch obžalovaných navzájom, ale aj medzi ich výpoveďami a výpoveďami svedka Z. I.. Kým obžalovaný ml. W. I. vo svojich výpovediach uvádzal, že po príchode na miesto odkiaľ počul krik, videl obžalovaných D., N. a D. I., ako sa bijú s C. a to s U. a jeho troma synmi na ulici pred bránou do dvora ich rodinného domu, ml. D. I. uviedol, že rovnako tak videl bitku, táto však prebiehala vo dvore rodinného domu. Na hlavnom pojednávaní obžalovaný ml. W. I. vypovedal, že na miesto incidentu šiel sám, obžalovaný ml. D. zase uviedol, že cestou stretol W. a tak šli spolu až k domu C.. Výpovede oboch obžalovaných sa líšia aj od tvrdenia svedka Z. I., ktorý uviedol, že na miesto incidentu šiel spolu s oboma obžalovanými, ktorých stretol po ceste. Svedok Z. I. uviedol, že po príchode na miesto nevidel žiadnu bitku, ani obžalovaných N. I., D. I. ani D. I., videl tam len poškodenú G. C., a domov odišiel spolu s obžalovanými ml. W. I. a ml. D. I., obaja mladiství obžalovaní naopak zhodne tvrdili, že videli všetkých troch obžalovaných ako sa bijú s C., pričom obžalovaný ml. W. I. vypovedal, že pri bitke poškodenú G. C. nevidel a domov odchádzali spolu oni dvaja so svojimi matkami. V neposlednom rade okresný

súd v rozhodnutí poukázal aj na rozdiely vo výpovediach obžalovaného ml. W. I. v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní v podstatných okolnostiach týkajúcich sa skutku, pričom rozpory vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní odôvodniť nevedel. Na základe dokazovania považoval okresný súd za jednoznačne preukázané, že skutok sa stal tak, ako je uvedené v obžalobe. Obranu ml. W. I. a ml. D. I. vyhodnotil ako tendenčnú v snahe vyhnúť sa trestnej zodpovednosti za spáchaný skutok.

Pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podľa § 194 Tr. zákona sa vyžaduje, aby páchatel neoprávnene vnikol do obydla iného, pričom ide o úmyselný trestný čin, čo znamená, že svojím konaním musel vedieť, že poruší zákonom chránený záujem a chcel ho porušiť. Obaja obžalovaní - odvolatelia, nepochybne svojim konaním naplnili znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty a sú za takéto konanie trestne zodpovední, keď s tromi ďalšími osobami - obžalovanými neoprávnene vnikli do obydla poškodeného a jeho rodiny už vstupom na spoločný dvor po prekonaní vstupnej brány, uzamknutých vchodových dverí bez pozvania poškodených a za ich nesúhlasu. Obžalovaní ml. W. I. a ml. D. I. boli vo dvore rodinného domu C., ako vypovedá i obžalovaný D. I. (na č.l. 67 vyš. spisu) asi meter od vchodových dverí a sám obžalovaný ml. D. I., ktorý v prípravnom konaní tvrdil, že nebol v dome, bol len vo dvore asi meter od dverí (č.l. 77 vyš. spisu).

Objektom trestného činu porušovania domovej slobody podľa ustanovenia § 194 Tr. zákona je domová sloboda zaručená Ústavou Slovenskej republiky v článku 21, v zmysle ktorého je bydlie nedotknuteľné a nie je doň dovolené vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.

Podľa § 122 ods. 5 Tr. zákona trestný čin je spáchaný v obydli, ak je spáchaný v dome alebo byte iného alebo v iných priestoroch slúžiacich na bývanie vrátane priestorov a pozemkov k nim patriacim, ak sú ako súčasť obydla uzavreté. Pojem „dom iného“ teda zahŕňa nielen bezprostredne obývaný dom, ale aj všetky ostatné uzavreté priestory, ktoré tvoria príslušenstvo domu, ako sú pivnica, povala, uzavretý dvor a príhľadá oplotená záhrada, vrátane objektov, ktoré sa tu nachádzajú, ako aj ohradené príhľadá hospodárske priestory a budovy (obdobne uznesenie NS SR sp.zn. 4 Tdo 16/2011).

Skutkové zistenia, vychádzajúce z dokazovania vykonaného okresným súdom, v prípade odvolateľov poskytli podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/, c/ Tr. zákona. V odvolaní namietané rozpory boli v konaní okresným súdom odstraňované a na základe výpovedí obžalovaného D. I. a obžalovaného ml. D. I. došlo k ustáleniu a objasneniu skutkového stavu, vedúceho k vine obžalovaných, pričom svedčia v prospech obžaloby v časti právnej kvalifikácie skutku podľa § 194 ods.1, 2 písm. b/,c/ Tr. zákona.

Odvolatelia neuvádzajú v odvolaní žiadne ďalšie podstatné okolnosti, resp. skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť rozhodnutie súdu prvého stupňa o vine.

Za danej situácie pri zhodnotení všetkých vykonaných dôkazov a na základe skutočností z nich plynúcich, krajský súd uzatvára, že v danom prípade, bez logických pochybností je možné ustáliť, že skutok sa stal, že je trestným činom, a že páchatelom tohto skutku sú aj odvolatelia - obžalovaní ml. W. I. a ml. D. I..

Následne pri ukladaní druhu trestu a jeho výmery sa okresný súd vecne správne riadil jednotlivými hľadiskami ukladania trestov, vyplývajúcich z ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatela a jeho pomery, možnosti jeho nápravy majú na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovanými tým, že im zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na ich výchovu k tomu, aby viedli riadny život, súčasne odradí od páchania trestných činov ako aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Okresný súd potom po zohľadnení všetkých uvádzaných hľadísk a kritérií, podľa názoru krajského súdu, určil v prípade obžalovaného ml. W. I. správny druh trestu a to podmienený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov s určenou skúšobnou dobou v trvaní 12 mesiacov, za aplikácie ustanovení § 36 písm. j/ a § 38 ods.2, 3 Tr. zákona, hodnotiac ako poľahčujúcu okolnosť predchádzajúci riadny život obžalovaného bez príťažujúcej okolnosti a s úpravou v prípade mladistvých obžalovaných podľa § 117 ods.1 Tr. zákona, pričom v prípade ml. W. I. ide o trest primeraný a zákonný.

V prípade výroku napadnutého rozsudku o treste u obžalovaného ml. D. I. odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia okresného súdu vo výroku o druhu a výmere trestu, zistil skutočnosti, ktoré viedli k záveru o potrebe tento výrok naprávať a to v prospech obžalovaného.

Druh uloženého trestu v tomto prípade považuje odvolací súd obdobne ako v prípade obžalovaného ml. W. I. za v súlade so zásadou proporcionálnosti trestu, že trest je právnym následkom trestného činu a teda musí byť úmerný k spáchanému a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Tr. zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie a to zabráneniu v trestnej činnosti a prvok individuálnej prevencie, t.j. výchovy k riadnemu životu a potom aj voči ďalším občanom, možno potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie výchovným pôsobením trestu na ostatných členov spoločnosti. Uložený trest súčasne vyjadruje aj morálne odsúdenie obžalovaného.

Pri výmere trestu, pokiaľ ide o priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ a súvisiace tak ustanovenia § 38 ods.2, 4, § 41 ods.1 a § 42 ods.1 Tr. zákona, teda že obžalovaný ml. D. I. spáchal viac trestných činov v spojení s rozsudkom, vo vzťahu ku ktorému bol ukladaný súhrnný trest, predmetný trestný čin spáchal skôr, ako bol vyhlásený rozsudok Okresného súdu Kežmarok sp.zn. 9T/117/2017, preto okresný súd uložil obžalovanému súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 14 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 20 mesiacov za súčasného zrušenia dotknutého výroku uvedeného rozsudku, v tomto prípade odvolací senát v čase vyhlásenia svojho rozhodnutia, skúmajúc ako predbežnú otázku možnosť zahľadania odsúdenia vo Okresného súdu Kežmarok sp.zn. 9T/117/2017, konštatuje potrebu aplikácie ustanovenia § 101 ods. 5 Tr. zákona.

Podľa uvedeného ustanovenia § 101 ods. 5 Tr. zákona, ak súd do roka od uplynutia skúšobnej doby neurobil rozhodnutie podľa ods. 4 bez toho, že by na tom mal mladistvý vinu, má sa za to, že sa osvedčil.

Rozsudok Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9T/117/2017, ktorým bola obžalovanému ml. D. I. určená pri podmienenom upustení od potrestania skúšobná doba v trvaní jedného roka, nadobudol právoplatnosť dňom 08.03.2018. Keďže skúšobná doba u obžalovaného ml. obžalovaného D. I. uplynula 09.03.2019 a doposiaľ nedošlo k rozhodnutiu súdu o jeho príp. osvedčení, resp. neosvedčení sa, došlo v zmysle § 101 ods. 5 Tr. zákona, teda zo zákona, k jeho zahľadaniu.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd podľa § 321 ods.1 písm. d/, ods.3 Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste u obžalovaného ml. D. I. a podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku veta prvá, odvolací súd sám rozhodol uložením samostatného trestu tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku odvolacieho súdu, bez priznania priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. poriadku.

Odvolací súd určil trestnú sadzbu postupom podľa § 194 ods.2 a § 38 ods. 2 s použitím § 117 ods.1 Tr. zákona v zmysle výroku predmetného rozsudku, keďže nezistil existenciu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Obžalovaný nevedol riadny život pred spáchaním skutku mu kladeného za vinu v posudzovanej veci. Z hľadiska hodnotenia osoby páchatel'a krajský súd konštatoval s prihliadnutím na trestnoprávnu minulosť obžalovaného, aj keď sa na neho v prípade predchádzajúceho právoplatného odsúdenia hľadí, ako keby odsúdený nebol, že obžalovaný ml. D. I. sa v minulosti dopustil protiprávneho konania, berúc do úvahy aj jeho priestupkovú minulosť, keďže bol podľa výpisu z ústrednej evidencie priestupkov v predchádzajúcom období postihnutý za tri priestupky.

Krajský súd potom po zohľadnení všetkých uvádzaných hľadísk a kritérií určil obžalovanému ml. D. I. trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov, čo považuje odvolací súd za trest zodpovedajúci plne zásadám ukladania trestov a za primeraný, zodpovedajúci naplneniu individuálnej ako aj generálnej prevencie pre dosiahnutie účelu trestu.

Na základe doteraz vyššie uvedeného napokon odvolací súd odvolania obžalovaného ml. W. I., zákonných zástupcov obžalovaného ml. W. I. a obhajcu ml. W. podľa § 319 Tr. poriadku v celom rozsahu zamietol ako nedôvodné. jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.